

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Bajor Nagy Ernő*

Cím:

Kiemelték az Erzsébet-híd

Forrás: **utolsó roncsdarabját**

Hétfői Hírek

1957. 6. 10.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

624.2

Hely

Idő

1957

Személy

Helyszám

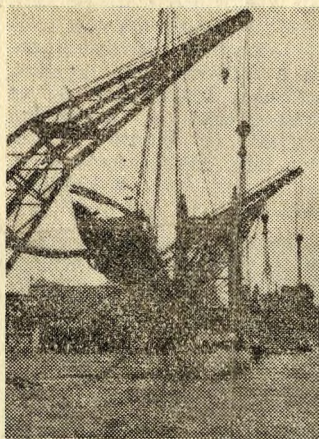
Vasárnap délelőtt 10 óra 52 perckor a napszemüveges fiatal mérnök elkialtotta: „Most!” — és megreccsent az úszó-daru, a túleröltetéstől panasz-kodó emberi csontokhoz hasonlóan. A másik három daru személyzete mind a József Attila felé figyelt és egyszer-csak útott hullámlocsogástól és izgatott pillantásoktól kísérvé egy hatvan méter hosszú, körülbelül 1400 mázsa súlyú hidláncdarab emelkedett ki a vízből a négy úszódaru horgain. Az Erzsébet-híd utolsó roncsdarabja.

A pesti és budai oldalon ezrével álltak az érdeklődők, akik nyilván megéreztek, hogy ez a pillanat legalább annyira a várostörténeté, mint amennyire az volt annakidején a hidavatás is.

Az Erzsébet-híd — annak-idején Európa legszebb hídja — melynek kétszázkilencven méteres íve a maga korában építészeti csoda volt — öt évig épült, 1903-ban avatták fel s negyvenegy esztendő korában együtt pusztult el az úri Magyarországgal. A mérnökök szerint még bő hatvan évet élhetett volna.

A vasárnapi roncskiemelés

egy tíz esztendő munka utolsó mozdulata volt. Eddig jó százezer mázsa vasat adott az Erzsébet-híd. Annyit, hogy jórészt belőle építették újjá a Szabadság-hídat. A most befejeződött munkát több mint fél évig készítették elő. Részletes mérnöki tervek, felvo-

mulási rend, sok próba, rengeteg bűvármunka, a három-három és fél méteres iszapréteg leszivatása és ki tudja hány más tennivaló előzte meg a vasárnapi pillanatot.

Ezzel a hidláncdarabbal az utolsó hidroncs is kikerült magyar Dunából. Hogy e mögött mennyi munka és költőség van, azt talán leginkább az Erzsébet-híd kiemelésére tíz év alatt fordított negyve millió forintos összeg példázza legjobban.

Tehát tizenkét év után előkerül a Duna fenekéről a hid egy darabja. Milyen? Enyhén rozsdás. Oly könnyedén, mint ahogy egy lány elpirul, ha elkésett a randevúról. A tucatnyi esztendő során a Duna kavicsokat görgetett rá, iszappal is bemaszatolta s ott vannak rajta még a robbanás után rászóródott vasbetondarabok és kockakövek is. A robbanás ereje úgy meghajlította a lánclemezket, amilyen torzá talán egy ijedt asszonyarc válhatik, amikor szembenéz saját tragédiájával.

Nemcsak karcsú, szép formája tette különösen emlékeztetése számunkra ezt a hidat. Abban is értett a többtől, hogy a város kőlabirintusából közvetlenül a szemét-szívet pihentető zöldbe ívelt át. S mi, akik a negyven felé járunk, úgy mondhatnánk, egy kicsit férfikorunkat még most

is összeköti az ifjúság feledhetetlen tájaival.

A világon mindenütt számontartották. Egyszer Bulgáriában egy szófiai mérnökkel tolmács híján semmi módon nem tudunk szót érteni. Erre ő úgy fejezte ki, mennyire ismeri hazánkat, hogy egy cigarettadoboz tetejére ceruzával gyorsan felvázolta az Erzsébet-híd rajzát és még a pillértávolságot is pontosan bejelölte.

Újjáépítik-e? Bizonyosan. Csak azt nem tudjuk még hogy mikor. Mindenesetre öt-hat év munkája és legalább 150 millió forint volna hozzá szükséges. A szakemberek szerint másfél méterrel szélesebbre kell majd venni rajta a kocsipályát s növelni kell teherbírását is, hiszen a ferencjózsefi idők óta hatalmasat változott a járművek mérete és súlya.

Jó lenne, ha mielőbb ott feszülne a két part között Mert nélküle olyan Budapest, mintha a főváros nevét jelentő nyolc betű közül hagynánk el egyet.

Bajor Nagy Ernő